

การระงับใช้ความเค็ม ในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในพื้นที่น้ำจืด

มาตรา 9

การเลี้ยงกุ้งกุลาดำในพื้นที่น้ำจืด มีมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2533 และมีการขยายพื้นที่ในการเลี้ยงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งทางน้ำและในดิน เนื่องจากความเค็มที่ใช้ในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในพื้นที่น้ำจืดนั้น ทำให้เกิดสภาวะขาดความสมดุลตามธรรมชาติ ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศ คุณภาพน้ำเสื่อมโทรมลง การดำรงชีวิตของประชาชน พื้นที่เกษตรกรรมเกิดความเสียหายต่อการเพาะปลูกพืชหลายชนิดที่ไม่สามารถทนความเค็มที่สะสมอยู่ในดินได้

การใช้อำนาจ มาตรา 9

ตาม พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

การมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด แก้ไขปัญหาการใช้ความเค็มในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในพื้นที่น้ำจืด

1

ปี 2541

ได้มีคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ 2/2541 ลงวันที่ 22 กรกฎาคม 2541 เรื่อง มอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 “เพื่อระงับการเพาะเลี้ยงกุ้งกุลาดำระบบความเค็มต่ำในพื้นที่น้ำจืด” ในเขตจังหวัด เพื่อลดความเสี่ยงในการแพร่กระจายความเค็มในพื้นที่น้ำจืด

2

เกิดการเปลี่ยนแปลงการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ เพื่อหลีกเลี่ยงค่าเสี่ยง โดยเปลี่ยนมาเพาะเลี้ยง “กุ้งขาวแวนนาไม” แทน โดยยังใช้ความเค็มในการเพาะเลี้ยง ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่นเดียวกับการเพาะเลี้ยงกุ้งกุลาดำ

3

ปี 2553

จึงได้มีคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ 6/2553 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2553 เรื่อง มอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 “เพื่อระงับการใช้ความเค็มในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในพื้นที่น้ำจืด” เพื่อให้การควบคุมการใช้ความเค็มในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำครอบคลุมยิ่งขึ้น

4

ปัจจุบันได้มีการออกคำสั่งผู้ว่าฯ เพื่อระงับใช้ความเค็มในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในพื้นที่น้ำจืดแล้ว 64 จังหวัด (ณ เดือนกันยายน 2562)

จังหวัดที่มีการออกคำสั่งผู้ว่าฯ แล้ว